

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: FINEST Selection, spol. s r.o. se sídlem Brno, Královopolská 139, IČ 255 422 73, zast. JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Brno, Údolní 5, proti žalovanému : Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky ze dne 19.7.2010, č.j.: ČOI 38449/10/O100/3000/Po/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce (dále jen žalovaný), kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Jihomoravského a Zlínského (dále též správní orgán I. stupně či inspektorát) ze dne 4.5.2010, č.j. 25103/103000/R/M, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 7 písm. i) a porušení právní povinnosti podle § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), a pro naplnění skutkové podstaty podle § 24 odst. 7 písm. t) a porušení právní povinnosti podle § 19 odst. 1 téhož zákona. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit paušální částku za náklady řízení ve výši 1000 Kč ve stanovené lhůtě a místě plnění.

Žalobce v podané žalobě popsal průběh správního řízení a namítal formální vady rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kdy tvrdil, že jsou neurčitá. Podle žalobce z výroků

obou rozhodnutí nelze dovodit, jakým konkrétním jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného pod bodem 1. a 2. rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že z výroků rozhodnutí nevyplývá, o jakého spotřebitele se jedná, ani kdy mělo k naplnění skutkové podstaty pod bodem 1. dojít. Odkaz na kontrolu ze dne 14.1.2010 je podle něj zcela nedostatečný, protože není uvedeno, kdo kontrolu prováděl a samotný kontrolní zápis, jednak není přílohou rozhodnutí, nemůže nahrazovat chybějící výrok a jednak žádné údaje, které by skutek blíže vymezovaly, neobsahuje. Tytéž námitky vznesl i ke skutku uvedeného pod bodem 2., a dodal, že správní orgán sice časově vymezil dvě reklamace, neuvedl však, kdo tyto reklamace učinil, ani přesně nevymezil, čeho se reklamace týkají. Žalobce správnímu orgánu vytkl také to, že ve skutku pod bodem 2. opakovaně používá pojem reklamace, přičemž reklamací není každý přípis zaslaný prodávajícímu, nýbrž pouze takový úkon, kterým se vytýkají vady dodaného zboží a uplatňují nároky z těchto vad vyplývajících. Reklamací proto nikdy nemůže být požadavek na opravu zboží, které bylo poškozeno nesprávným užíváním.

Podle žalobce nebyly vady uplatněné spotřebitelem D. S. (dále též spotřebitel) dne 17.4.2009 a dne 7.11.2009 vadami, jak jednoznačně vyplývá z předložených listin, na něž se vztahuje poskytovaná záruka, neboť v obou případech se jednalo o vady způsobené, ať už záměrně či z nedbalosti, neodborným zásahem či nesprávným užíváním ze strany spotřebitele, tedy mechanickým poškozením přírodního kabelu, resp. průchodky přístroje. Pokud žalobce přistoupil k opravě těchto vad, učinil tak nad rámec svých zákonných povinností a na vlastní náklady ve snaze vyhovět zákazníkovi. Z žalobcem předložených dokladů jednoznačně vyplývá, že žalobce požadavky spotřebitele týkající se oprav zakoupeného přístroje vždy zcela splnil a to vysoce nad svoje zákonné povinnosti, správní orgán tuto skutečnost do svého rozhodnutí žádným způsobem nepromítl, resp. mu tyto skutečnosti opakovaně přičetl k tíži. S tím, že žalobce nebyl v tomto konkrétním případě povinen vůbec vystavit doklad vyžadovaný ust. § 19 odst. 1 zákona na ochranu spotřebitele se správní orgán řádně nevypořádal, resp. celou věc nesprávně vyhodnotil. Skutečnost, že spotřebitele je kvadruplegik je sice politováníhodná, ale nelze dovozovat z ní, že nemohl poškodit dodané zboží. Žalobce za takové poškození odpovídat nemůže.

Pro případ, že by soud nepřisvědčil jeho argumentům, žalobce navrhl, aby byla uložená pokuta snížena nebo aby bylo od jejího uložení upuštěno.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále poukázal na ust. § 15 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen zákon o státní kontrole), podle kterého se o kontrolním zjištění pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Proto se žalovaný domnívá, že námitky ze strany žalobce jsou irelevantní. Kontrolní protokol, stejně jako i jiné písemnosti jsou součástí spisu a řídí se režimem důkazních prostředků, o které správní orgán opírá svá tvrzení. Žalobce měl po celou dobu možnost nahlédnout do spisu, svého práva však nevyužil. Inspektoři byli v den kontroly řádně identifikováni v kontrolním protokolu a to, kdo reklamaci uplatňoval, bylo žalobci známo, neboť jej uvádí ve své žalobě a také tuto informaci mohl zjistit z důkazních materiálů. Podle žalovaného bylo prokázáno, že šlo o uplatnění od povinnosti za vady ze strany spotřebitele (přístroj byl v záruční době reklamován), nikoliv o opravu zboží na náklady spotřebitele a jednání žalobce proto žalovaný nepovažuje za „nadstandardní“

služby. Žalobce se dopustil porušení § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a tím naplnění skutkové podstaty jednání uvedeného v § 24 odst. 7 písm. t) citovaného zákona. Výši sankce považuje žalovaný za adekvátní danému případu a řádně odůvodněnou.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. i), t), odst. 9 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele v rozhodném znění

(7) prodávající se dopustí správního deliktu tím, že

i) neinformuje spotřebitele podle § 13,

t) v rozporu s § 19 odst. 1 nepřijme reklamaci nebo nevydá spotřebiteli písemné potvrzení o reklamaci se stanovenými údaji.

(9) Za správní delikt se uloží pokuta do

b) 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a d), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. b), d), f), g), i), r), t), v),

Podle ust. § 13 téhož zákona prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen "reklamace") spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav.

Podle ust. § 19 odst. 1 téhož zákona s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodáváného zboží nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání. Proávající je povinen spotřebiteli vydat písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje; a dále potvrzení o datu a způsobu vyřízení reklamace, včetně potvrzení o provedení opravy a době jejího trvání, případně písemné odůvodnění zamítnutí reklamace. Tato povinnost se vztahuje i na jiné osoby určené k provedení opravy.

Podle ust. § 24b odst. 2 téhož zákona při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle ust. § 52 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník v rozhodném znění (1) spotřebitelskými smlouvami jsou smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel. (2) Dodavatelem je osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. (3) Spotřebitelem je fyzická osoba, která při uzavírání a plnění

smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Podle ust. § 55 odst. 1 téhož zákona smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení.

Podle ust. § 56 téhož zákona (1) spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na smluvní ujednání, která vymezují předmět plnění smlouvy nebo cenu plnění.

(3) Nepřípustná jsou zejména smluvní ujednání, která

a) vylučují nebo omezují odpovědnost dodavatele za jednání či opomenutí, kterým byla spotřebiteli způsobena smrt či újma na zdraví,

b) vylučují nebo omezují práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu,

c) stanoví, že smlouva je pro spotřebitele závazná, zatímco plnění dodavatele je vázáno na splnění podmínky, jejíž uskutečnění je závislé výlučně na vůli dodavatele,

d) dovolují dodavateli, aby spotřebiteli nevydal jím poskytnuté plnění i v případě, že spotřebitel neuzavře smlouvu s dodavatelem či od ní odstoupí,

e) opravňují dodavatele odstoupit od smlouvy bez smluvního či zákonného důvodu a spotřebitele nikoli,

f) opravňují dodavatele, aby bez důvodů hodných zvláštního zřetele vypověděl smlouvu na dobu neurčitou bez přiměřené výpovědní doby,

g) zavazují spotřebitele k plnění podmínek, s nimiž se neměl možnost seznámit před uzavřením smlouvy,

h) dovolují dodavateli jednostranně změnit smluvní podmínky bez důvodu sjednaného ve smlouvě,

i) stanoví, že cena zboží či služeb bude určena v době jejich splnění, nebo dodavatele opravňují k zvýšení ceny zboží či služeb, aniž by spotřebitel byl oprávněn od smlouvy odstoupit, je-li cena sjednaná v době uzavření smlouvy při splnění podstatně překročena,

j) prikazují spotřebiteli, aby splnil všechny závazky i v případě, že dodavatel nesplnil závazky, které mu vznikly,

k) dovolují dodavateli převést práva a povinnosti ze smlouvy bez souhlasu spotřebitele, dojde-li převodem ke zhoršení dobytnosti nebo zajištění pohledávky spotřebitele.

Podle ust. § 627 odst. 1 téhož zákona doba od uplatnění práva z odpovědnosti za vady až do doby, kdy kupující po skončení opravy byl povinen věc převzít, se do záruční doby nepočítá. Prodávající je povinen vydat kupujícímu potvrzení o tom, kdy právo uplatnil, jakož i o provedení opravy a o době jejího trvání.

Podle ust. 3 správního řádu v rozhodném znění nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 68 odst. 2 téhož zákona ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě

též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Žalobce předně namítal formální vady výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kdy tvrdil, že sankcionovaný skutek není věcně, časově a prostorově vymezen, z výroků nevyplývá, o jakého spotřebitele se jedná, kdy došlo k naplnění skutkové podstaty, zápis z kontroly není přílohou rozhodnutí a odkaz na kontrolu ze dne 14.1.2010 je zcela nedostatečný, neboť nemůže nahrazovat chybějící výrok a neobsahuje údaje, který by skutek blíže vymezovaly s tím, že uvedené formální vady se vztahují k výroku 1. a 2. prvostupňového správního rozhodnutí. K bodu 2. pak žalobce navíc namítal, že ve výroku není uvedeno, kdo reklamace učinil, čeho se týkají, je používán pojem reklamace, přičemž požadavek na opravu zboží, které bylo poškozeno nesprávným užíváním, reklamací být nemůže.

Žalobní námitka není důvodná. Jak vyplývá z výroku prvostupňového správního rozhodnutí (ze dne 4.5.2010, č.j. ČOI 25103/10/3000/R/M) byl žalobce sankcionován pod bodem 1. za naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 13 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že „řádne neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vadu výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (reklamace). Spotřebiteli byla v záručním listě podána informace o tom, že *„reklamace musí být uplatněna neprodleně po zjištění závady, písemnou formou a nutno při ní předložit příslušný doklad o zaplacení“*. Tato skutečnost byla prokázána kontrolou dne 14.1.2010, provedenou v sídle účastníka řízení na adrese Královopolská 139, Brno. Pod bodem 2. pak byl žalobce shledán vinným naplněním skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. t) citovaného zákona a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 19 odst. 1 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že „nevydal spotřebiteli písemná potvrzení o přijetí reklamací. Reklamace magnetoterapeutického přístroje pro aplikaci pulzních magnetických polí byla uplatněna spotřebitelem dne 15.4.2009 (přijata dne 17.4.2009), dále následná reklamace předmětného přístroje byla uplatněna dne 7.11.2009. Prodávající nevydal spotřebiteli písemná potvrzení o přijetí reklamací. Tato skutečnost byla prokázána kontrolou dne 14.1.2010, provedenou v sídle účastníka řízení na adrese Královopolská 139, Brno“. Výrok prvostupňového rozhodnutí tak v obou bodech splňuje náležitosti kladené na výrokovou část správního rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, jakož i ustálenou judikaturou správních soudů (usnesení Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2As 34/2006-73), neboť obsahuje popis skutku, tj. řešení otázky, která je předmětem řízení (1. „řádne neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek k uplatnění rozporu s kupní smlouvou (reklamace)“, 2. „nevydal spotřebiteli písemná potvrzení o přijetí reklamací“) s uvedením místa, času a způsobu spáchání (v sídle žalobce na adrese Královopolská 139, Brno zde provedenou kontrolou dne 14.1.2010) a uvedení jiných skutečností, kterých je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (1. „spotřebiteli byla v záručním listě podána informace o tom, že *„reklamace musí být uplatněna neprodleně po zjištění závady, písemnou formou a je nutno při ní předložit příslušný doklad o zaplacení“*, 2. „nevydal spotřebiteli písemná potvrzení o přijetí reklamací. Reklamace magnetoterapeutického přístroje pro aplikaci pulzních magnetických polí byla uplatněna spotřebitelem dne 15.4.2009 (přijata dne 17.4.2009), dále následná reklamace předmětného přístroje byla uplatněna dne 7.11.2009“). K tomu soud dodává, že zákon nevyžaduje, aby ve výrokové části správního rozhodnutí bylo uvedeno označení spotřebitele, který byl jednáním žalobce poškozen ani podrobné údaje o provedené kontrole s připojením kontrolního zápisu.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, je zápis kontrolních pracovníků ČOI o průběhu kontroly u žalobce dne 14.1.2010, vyhotovený dne 15.1.2010, jedním z podkladů rozhodnutí správního orgánu v projednávané věci, žalobce byl s jeho obsahem seznámen, uplatnil proti němu námitky (dne 18.1.2010), o nichž bylo zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto (dne 121.2.2010, č.j. ČOI 1358/2010/3000/RP/Nam). Na podkladu tohoto protokolu byl vydán příkaz podle § 150 odst. 1, 2 správního řádu (ze dne 29.3.2010, č.j. ČOI 14693/10/3000/P/M) a posléze prvoinstanční správní rozhodnutí, jakož i žalobou napadené rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu se dále podává, že pracovníci ČOI provedli kontrolu v sídle žalobce z podnětu spotřebitele pana D. S. (podnět Sdružení českých spotřebitelů o.s. ze dne 7.1.2010, došlý ČOI inspektorát v Brně dne 7.1.2010). Podle obsahu kontrolního protokolu (ze dne 14.1.2010) kontrolu prováděli inspektoři ČOI Ing. Dana Živocká a Ing. Anna Kozáková, za žalobce byl přítomen a jednal jednatel společnosti Ing. J. P.. Ten k sankcionovaným skutkům mimo jiné uvedl, že spotřebitel předmětné zboží reklamoval 3x, z toho první reklamace byla uplatněna u prodávajícího, resp. žalobce, druhá reklamace byla uplatněna u výrobce K. H. – BIOMAG (dále též výrobce), třetí byla uplatněna znovu u prodávajícího. K tomu zástupce žalobce předložil dopis ze dne 15.4.2009, který žalobce přijal dne 17.4.2009. V dopisu je mimo jiné uvedeno, že na přístroji vznikla porucha (přístroj byl zakoupen dne 8.10.2008 u žalobce). Dále zástupce žalobce předložil doklad nazvaný reklamace č. 71/2009 ze dne 21.4.2009 a uvedl, že tohoto dne byl přístroj fyzicky přijat k reklamaci, téhož dne byl zaslán výrobcí k opravě, reklamace od výrobce byla vrácena žalobci 24.4.2009 a téhož dne byla reklamace i vyřízena opravou přístroje. Doklady tvoří přílohu č. 1 kontrolního protokolu. Přístroj byl vrácen spotřebiteli se záručním listem. Žádné další potvrzení o přijetí a vyřízení reklamace spotřebiteli zasláno nebylo. Ostatní předložené doklady, které jsou přílohou č. 2 a 3, jsou pouze interními záznamy o průběhu reklamací. Z těchto zjištění učinil kontrolující orgán závěr, že žalobce spotřebiteli nevydal písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení spotřebitel požaduje, včetně potvrzení o době trvání opravy, čímž porušil ust. § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Podle obsahu kontrolního protokolu tomu bylo obdobně i u druhé a třetí reklamace. K druhému skutku, a sice porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, kontrolní protokol poukazuje na záruční list, který je jeho přílohou č. 3 a kde je mimo jiné uvedeno „reklamace musí být uplatněna neprodleně po zjištění závady, písemnou formou a je nutno při ní předložit příslušný doklad o zaplacení“. K tomu ČOI poukázala na znění občanského zákoníku, z něhož nevyplývá povinnost spotřebitele uplatnit reklamaci písemnou formou a nutnost příslušného dokladu o zaplacení. Podle závěru kontrolního orgánu žalobce spotřebitele řádně neinformoval o podmínkách a způsobu odpovědnosti za vady výrobků, čímž porušil zmíněné ust. § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Podle dokladu označeným jako „reklamace“ byl přístroj přijat žalobcem dne 9.11.2009, k opravě byl odeslán 10.11.2009, vrácen žalobci byl dne 18.11.2009 opravený, tedy reklamace byla vyřízena opravou. Dále byla předložena korespondence mezi matkou spotřebitele a žalobcem stran zaslání potvrzeného záručního listu spotřebiteli. Doklady o přijetí a vyřízení této druhé reklamace uplatněné u žalobce tvoří přílohu č. 2, přílohu č. 3 pak interní záznamy o průběhu reklamace. Z uvedeného je zřejmé, že kontrolní protokol obsahuje údaje, které pokutované skutky vymezují. Ze stejných důvodů soud shledal formálně správným i výrok 2. prvostupňového rozhodnutí, neboť údaje o tom, kdo konkrétně reklamaci v projednávané věci uplatnil a čeho se reklamace týkala, jsou ve výrokové části nadbytečné. Pro dohledání těchto informací postačuje odkaz na kontrolu ze dne 14.1.2010, resp. kontrolní protokol, z jehož obsahu a jeho příloh uvedené zřetelně vyplývá. Kontrolní protokol přitom byl, jak již bylo shora uvedeno, podkladem pro rozhodování správního orgánu. K tomu soud považuje za významné připomenout, že žalobce v tomto směru námitky proti prvostupňového rozhodnutí v odvolání (ze dne 28.5.2010) neuplatnil a žalovaný se jimi proto v odůvodnění svého

rozhodnutí ani nemohl zabývat. K výtce žalobce, že správní orgán ke skutku pod bodem 2. opakovaně používá pojem reklamace soud uvádí, že jednak tento pojem použil sám zástupce žalobce - jednatel společnosti Ing. J. P. při samotné kontrole dne 14.1.2010, druhá se o reklamaci ze strany spotřebitele jako kupujícího ve vztahu k žalobci jako prodávajícímu jednalo. Kupní smlouva mezi nimi byla uzavřena dne 8.10.2008, záruční doba tedy trvala do 8.10.2010, přičemž k uplatnění vad došlo ze strany spotřebitele poprvé podáním ze dne 15.4.2009, došlým žalobci dne 17.4.2009, podruhé byla reklamace uplatněna u výrobce dne 18.5.2009, potřetí byla reklamace uplatněna opět u žalobce dne 7.11.2009. Ve všech případech se tak jednalo o uplatnění odpovědnosti za vady v zákonné záruční lhůtě. Podle ust. § 52 občanského zákoníku jsou spotřebitelskými smlouvami mimo jiné i smlouvy kupní, dodavatelem je osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti a spotřebitelem osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. Podle shora citovaného ust. § 627 odst. 1 občanského zákoníku je prodávající povinen vydat kupujícímu potvrzení o tom, kdy právo uplatnil, jakož i o provedení opravy a o době jejího trvání. V této souvislosti je neopodstatněná i druhá žalobní námitka, v níž žalobce tvrdí, že vady uplatněné spotřebitelem záručními vadami nebyly. Takové tvrzení je z hlediska přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť žalobce byl pokutován za to, že v souladu se zákonem neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění v rozporu s kupní smlouvou (reklamace) ve smyslu § 13 ve spojení s § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele a dále za nesplnění povinnosti vydat spotřebiteli písemná potvrzení o přijetí reklamací ve smyslu § 19 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 7 písm. t) téhož zákona. Žalobce si jako prodávající posléze např. po případné opravě, může učinit závěr o oprávněnosti nebo neoprávněnosti uplatnění práva odpovědnosti za vady ze strany spotřebitele, to však ničeho nemění na jeho povinnosti informovat jej ve smyslu § 13 a vydat písemná potvrzení o přijetí reklamací ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Soud tedy nesdílí stanovisko žalobce, že nebyl povinen doklad požadovaný ust. § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vystavit, a že se s touto okolností správní orgán I. stupně a žalovaný nevypořádali, resp. celou věc nesprávně vyhodnotili. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů naproti tomu jednoznačně vyplývá, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ten řádně zhodnotily a učinily z něj právní závěry, které jsou v souladu se zákonem.

Soud nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobce, že správní orgány žádným způsobem nepromítly do svého rozhodnutí poskytnutí nadstandardních služeb ze strany žalobce spotřebiteli. Za nadstandardní služby totiž nelze považovat protiprávní jednání žalobce, který v rozporu se zákonem poskytl spotřebiteli nesprávné informace ohledně podmínek a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků, přičemž takto poskytnutá informace byla způsobilá omezit a znevýhodnit spotřebitele oproti zákonné úpravě. Následkem takto poskytnuté informace byl spotřebitel zkrácen na svém právu při uplatnění práva z odpovědnosti za vady a práva na stanovené informace a příslušný doklad, tj. písemné potvrzení o přijetí reklamace, tím spíše, že písemné potvrzení o přijetí reklamace slouží spotřebiteli jako jediný dokument potvrzující uplatnění reklamace a kdy jedním ze zákonných údajů, které musí reklamační list obsahovat je vyplnění data, kdy spotřebitel reklamaci uplatnil a kdy byla vyřízena i z důvodu počítání záruční lhůty. Lze tak uzavřít, že porušením této povinnosti byl spotřebitel zkrácen ve svých právech na obdržení příslušných dokladů, řádný průběh reklamačního řízení a práva na řádné informace.

Soud nepovažuje za důvodný ani návrh žalobce na moderaci trestu podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Jednání žalobce bylo pokutováno částkou 40.000 Kč, přičemž podle ust. § 24 odst. 9 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele může činit částku až 3 000 000 Kč, takže sankce byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí. Žalobce porušil právní povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele poprvé, jednání však probíhalo opakovaně. Pokuta má mít i preventivní a represivní účel. Jejím hlavním smyslem je upozornit žalobce na povinnost dodržovat při své podnikatelské činnosti ustanovení veřejnoprávních předpisů. U žalobce se jednalo o porušení povinností v oblasti odborné péče, kdy byl spotřebitel poškozen tím, že mu bylo ztíženo uplatnění jeho práv a nebyla vystavena potvrzení, která vystavena být měla. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že posoudily protiprávní jednání žalobce v souladu s kritérii, které jsou uvedena v ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a soud jejich úvaze o výši uložené pokuty zcela přisvědčuje. Podmínky pro vyhovění návrhu žalobce na snížení pokuty nebo upuštění od potrestání ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. aby byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, soud proto v projednávané věci neshledal.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.